

DE KAMER ENDE KAMER

DOOR
STACEY
AUMONIER

De kamer was in Praxton Street, hetgeen in de nabijheid is van Euston Road. Haar afmetingen waren 5 M. bij 3,5 M. en zij bezat één deur en één raam. Voor het raam hingen kanten gordijntjes, hier en daar gescheurd, en bovendien rood pluchen overgordijnen, die, wanneer ze zoo ver mogelijk dichtgetrokken werden, toch altijd nog een halven meter van elkaar af bleven. Het meubilair bestond uit een ronde, ietwat wankelende tafel, een buffet uit den tijd van Koningin Victoria, met verweerde spiegels in het bovenste paneel, een fauteuil, met een ongemakkelijke zitting — alleen langdurige training verhoedde dat men er afgleed — nog twee stoelen met groen fluweelen zitting en een grooten bloempot, waarin een aspidistra den strijd om het bestaan streed. Tusschen deur en raam stond een ijzeren geraamte dat bij nadere beschouwing een bed bleek te bevatten. De muren waren bedekt met een zonderling gebloemd behangspapier, dat zeer onregelmatig golvde. Verder waren de wanden versierd met een paar schilderijen; één stelde, in een uitvoering van schreeuwende kleuren, de kroning voor van Koning George; op de andere was een kleine jongen afgebeeld die een stuk cake in de hand hield, waar een hond met merkwaardig melancholieke blikken de oogen op gevestigd hield. Op den vloer lag een karpel, waarvan het patroon niet meer vast te stellen viel. Rondom de gaskroon speelden een dozijn vliegen haar eeuwigdurend spel.

Dit is een korte beschrijving van de levenloze voorwerpen, behalve dan de vliegen. Maar we weten allen, dat zelfs levenloze voorwerpen, vooral zoo'n verzameling als hier was — al bezitten ze dan geen ziel — toch wel iets te zeggen kunnen hebben.

En James Wilbraham Waite, die op een mooien Juli-namiddag in zijn ongemakkelijken fauteuil zat, zeiden ze plotseling iets. Hij had zijn kamer rondgekeken en zei halfsluipend tot zichzelf:

„'t Is hier afschuwelijk als de hel!”

Zeven jaar had hij nu op deze kamer gewoond en al die tijd was noodig geweest om den intensen afkeer te kweken die zich aldus uitte. Want dit was geen plotseling opgeschoten haat, maar door de jaren gegroeide teleurstelling en ontevredenheid. Deze banale kamer was de belichaming van alles wat hij verachtte en wenschte te vluchten.

James was sinds zeven jaar op een makelaarskantoor te Londen.

Zijn geschiedenis gedurende die zeven jaar tot dezen bijzonderen Juli-namiddag was een zeer eentonige en we zullen haar daarom niet vertellen. Zij zou zich trouwens hoofdzakelijk tot de Kamer moeten bepalen. Bij stukjes en beetjes was zijn salaris gestegen tot 3 pond, vijf shilling. Volgens hetzelfde proces zou het over zeven jaar — wanneer hij vijf-en-dertig was — tot vijf pond gekomen zijn. Maar het waren niet deze materiele overwegingen en voor-

uitzichten, die hem hinderden. Het was dat eeuwige gevoel van ingewortelde ontevredenheid.

Hij verachtte zijn werk. Aan zijn schrijftafel zat hij altijd te droomen. Hij droomde van verafgelegen landen, van schoonheid, en liefde, en romantiek. Hij werd lid van 'n bibliotheek en bracht zijn meeste avonden door met lezen. En wanneer hij volkomen verplaatst was in een andere wereld, placht hij op te zien — en vond zichzelf in de kamer. Hij zag dan zijn gezicht in de verweerde spiegels, de jongen met de cake scheen hem toe te grinniken, Koning George in zijn kroningsgewaad zag er belachelijk uit en het golvend behangspapier maakte hem onpasselijk.

Op dezen bijzonderen namiddag waren het de vliegen die hem irriteerden. Hij was vroeg thuis gekomen — 't was slappe tijd op kantoor — en las een roman, die in de woestijn speelde. In visioenen zag hij de dadelpalmen in de oase, hij ademde de geuren in van den Arabischen nacht en hoorde vage klanken van een vreemde muziek. Toen keek hij plotseling op en zag die Londensche vliegen rond de gaskroon spelen. In een vlaag van woede greep hij zijn handdoek en sloeg er naar. Drie seconden bleven zij weg.

„Vervloekte vliegen!” barstte hij uit. Er kwam een trek van grimmige vastberadenheid op zijn gezicht. Weer greep hij zijn handdoek en begon de campagne opnieuw. Maar vliegen doodslaan is een lastig werk en levert wel eens een niet bedoeld resultaat op. In dit geval bestond het hierin, dat door een onbesuisden slag de glazen ballon van de gaskroon geraakt werd, die een moment later in gruzels op den vloer lag. Een paar minuten later hoorde hij de zware stappen van zijn reumatische hospita de trap opkomen. Vóór hij nog gelegenheid had tot een besluit te komen betreffende de aan te nemen houding, klonk de bekende tik op de deur en trad Mrs. Beldam binnen. Tot zijn verrassing hield zij een brief in de hand. Het stukvallen van den ballon had zij blijkbaar niet gehoord, noch zag zij de op den grond liggende fragmenten. Hij nam den brief aan, zei automatisch „dank u”, en op dezelfde wijze: „Ik heb uw ballon gebroken toen ik naar een vlieg sloeg.”

„Oh dear,” merkte Mrs. Beldam op, „hm! Ik zal even stoffen en blik halen.” Toen zij met de verzamelde restanten verdwenen was, bepeinsde hij, dat ze niet eens over schadevergoeding gesproken had. Maar zijn verwondering daarover maakte plaats voor heel andere gevoelens toen hij den brief las. Hij kwam van 'n notaris uit Liverpool met het bericht, dat hij door den dood van een oom, die in Indië geleefd had, erfgenaam was geworden van 600 pond. 600 pond! Voor het eerst keek hij de Kamer rond met oogen, die haar verschrikkingen niet zagen. Hij keek door den wand met het golvende behangsel heen, recht in de eindeloze ruimten van de wereld. Hij zag een

machtig schip; hij zag witte steden met minarets en moskeeën, glinsterend in de zon; groene valleien — een vrouw kwam op hem toe —. 600 Pond!

Hij moest met iemand spreken en omdat hij in het huis niemand kende dan de hospita, ging hij haar opzoeken, beneden in de keuken. Zij bleek zich te occuperen met het strijken van een nachthemd.

„Mrs. Beldam,” viel hij met de deur in huis, „ik heb geld geërfd.”

„Oh, dat is prettig voor u,” zei ze. „Hoeveel is het?”

„Ongeveer 600 Pond.”

Ze zag weer op 't nachthemd; de eerste gedachte, die haar besprong was, dat ze waarschijnlijk een huurder verliezen zou. Zij herhaalde:

„Dat is prettig voor u.” Toen: „Volgt u mijn advies, Mr. Waite, en koop er solide certificaten voor. Certificaten oorlogsleening!”

Bijna ontsteld zag hij haar aan. Ah! hij begreep haar. Zij wilde hem op de Kamer houden. Certificaten oorlogsleening! Goeie hemel; en hij had den gouden sleutel tot de vrijheid in zijn bezit. Hij snauwde: „We zullen zien,” en rende terug naar de kamer, die nu nog afschrikwekkender was.

Het duurde een maand voor hij zijn cheque ontving. Om zijn geschiedenis gedurende die maand met een paar woorden te vertellen: hij werkte zijn plannen uit, bestudeerde kaarten en gidsen, zei met welbehagen zijn betrekking op; repeteerde zijn Fransch, droomde van witte steden afstekend tegen blauwe luchten, en zijn eenige vrees was, dat er nog iets tusschenbeide zou komen en hij de Kamer niet zou kunnen ontvluchten.

Maar dat bleek dwaasheid. Een der eerste dagen van September gaf hij den sleutel van de kamer aan de hospita en verliet haar voor altijd.

Vier dagen later was hij in Algiers; vermoeid, maar zeer opgewonden. Hij beschouwde Algiers als een geschikt begin voor zijn avonturen. Wat er zou gebeuren als zijn geld op was, liet hem koud. Zijn plan was een tocht naar de woestijn te maken, maar daar het land hem absoluut vreemd was, wist hij niet hoe zijn plan uit voeren. Gedurende een week logeerde hij in een rustig hotel en zwierf door de stad.

Na verloop van dien tijd maakte hij kennis met twee Fransche handelsreizigers, die met hun auto naar de Oase van Laghouat in het zuiden moesten. Hij sloot zich bij hen aan en twee dagen later, kort tegen zonsondergang, bereikten zij het kleine hotel, dat even buiten Laghouat was gelegen.

De romantiek der reis had intusschen al iets van haar glans verloren. Het was een vermoeiende tocht geweest, hij had last van de hitte en het stof en het ergste was dat hij zich, ondanks het gesnater der handelsreizigers, eenzaam begon te voelen. Bovendien had hij dien nacht van de Kamer gedroomd en begon zich nu af te vragen of er een plekje op aarde was, waar hij zich ooit eens thuis zou kunnen voelen.

Toen hij gebeden en zich verkleed had, ging James een wandeling maken. Hij beklom een kleine hoogte en gaf, toen hij den top had bereikt, een kreet van verbazing. Op den voorgrond zag hij de witte daken van Laghouat, omzoomd door duizenden dadelpalmen, en daarachter aanschouwde hij in eindeloze golven, gelijk de oceaan, de woestijn. De zon raakte den horizon, een schot klonk en op het dak van de minaret